

ע"פ 37776/04/22 - מדינת ישראל נגד יובל נחשון

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 37776-04-22 מדינת ישראל נ' נחשון
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט שמואל בורנשטיין - אב"ד
כב' השופט עמית מיכלס
כב' השופטת יעל טויסטר ישראלי
מערערת מדינת ישראל
נגד יובל נחשון
משיב יובל נחשון
פסק דין

לפנינו ערעור המדינה על הכרעת דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 9.3.2022 בת"פ 18587-02-19, במסגרתה זוכה המשיב מהעבירות בהן הואשם, לאחר שהתקבלה בתום פרשת התביעה טענתו שלפיה אין עליו להשיב לאשמה, מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ).

רקע והכרעת הדין

1. נגד המשיב וששה נאשמים נוספים, בהם חברת מ.פ.ע.ת 1965 (1987) בע"מ (להלן: התאגיד), הוגש ביום 8.2.2019 כתב אישום בו נטען כי ביצעו במספר הזדמנויות עבירות סביבתיות רבות, זאת במסגרת הפעלת תחנת מעבר לפסולת מעורבת הממוקמת בסמוך לקיבוץ תל יצחק שבשרון. ביום 25.12.2019 תוקן כתב האישום בדרך של הוספת עד תביעה נוסף (להלן: כתב האישום).

2. למשיב יוחסו 9 עבירות, חלקן הוגדרו כעבירות "נמשכות" וחלקן כ"ריבוי אירועים", תוך פיצול העבירות לעבירות בהן הואשם במישרין, ללא קשר לתפקיד שמילא בתאגיד (הפעלת תחנת מעבר שלא כדין; אי נקיטה באמצעים למניעת מפגעים; גרימת זיהום אוויר בלתי סביר; גרימת ריח חזק או בלתי סביר; זיהום מים; השלכת פסולת ופסולת גושית ולכלוך ברשות הרבים), ולעבירות שיוחסו לו בשל היותו בעל תפקיד בתאגיד (הפרת אחריות נושא משרה (גרימת זיהום אוויר חזק או בלתי סביר); הפרת אחריות נושא משרה (איסור לכלוך והשלכת פסולת ברשות הרבים); הפרת אחריות נושא משרה (גרימת ריח חזק או בלתי סביר)).

3. בחלק המקדים של כתב האישום, שכותרתו "רקע עובדתי", התייחסה המערערת באופן תמציתי לתפקידו של כל אחד מהנאשמים בתאגיד, ובכלל זה למשיב (נאשם 7 בכתב האישום), לגביו נכתב בסעיף 7: "החל מיום 1.4.15 ועד ליום 15.11.16 היה נאשם 7 אחראי על שדרוג תחנת המעבר בהתאם לאמור בסעיף 12 להלן". מסעיפים 12 ו-13

לכתב האישום עולה שבתאריך 14.7.2014 ניתן נגד התאגיד צו שיפוטי במסגרת ת"פ (פ"ת) 17984-11-11, בהתאם להסכמת התאגיד והמערערת, במסגרתו חויבה המערערת להסדיר בתוך 28 חודשים את כל דרישות תנאי המסגרת לתחנות המעבר לפסולת מעורבת, לפי צו רישוי עסקים ולקבל רישיון עסק והיתר בניה בהתאם. צו זה הוארך על ידי בית המשפט (בתאריכים 15.12.2016 ו- 3.7.2017) עד ליום 3.11.2017, זאת לאחר שהותנו תנאים נוספים, לרבות התחייבות התאגיד "שלא יוצרו מפגעים סביבתיים במהלך שדרוג ותפעול תחנת המעבר".

4. בתום פרשת התביעה טען המשיב כי אין עליו להשיב להאשמות שהופנו נגדו, ובית המשפט קיבל, כאמור, טענתו זו (להלן: ההחלטה). בהחלטתו סקר בית משפט קמא את עובדות כתב האישום ועבירות שיוחסו למשיב וליתר הנאשמים. כן הפנה לטענתו המרכזית של המשיב, שלפיה הגנתו נהלה בהתאם לאמור בכתב האישום, שאינו מצביע על קשר בין האישומים המנויים בו לבין הגדרת תפקידו של המשיב בכתב האישום כ"אחראי על שדרוג התחנה ותחומי האחריות הקשורים לו". בהמשך הובאה עמדת המערערת, שלפיה בהתאם לראיות שהוצגו לבית המשפט, היה המשיב נושא משרה בכיר בתאגיד, בתחום בו נעברו העבירות, כאשר לדידה הוצגו לבית המשפט ראיות שלא רק שהן לא "דלות" במובן זה שהן מחייבות את המשיב להשיב לאישום, אלא שיש בהן אף כדי להרשיעו בעבירות המיוחסות לו.

בהפנותו להוראות החוק והפסיקה ציין בית משפט קמא כי בשלב זה של ההליך עליו לבחון האם הוצגו בפניו "ראיות בסיסיות שמשקלן והיקפן יוצר מערכת הוכחות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראייה לנאשם", תוך שהדגיש שאין מצופה מהתביעה להציג ראיות לכל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שיובאו ראיות ליסודות המרכזיים של האישומים. ביישמו כללים אלו, ולאחר שבחן את הראיות שהוצגו לו מטעם התביעה, הגיע בית משפט קמא למסקנה שאין בהם די כדי לחייב את המשיב להשיב לאשמה, זאת על אף שאלו כללו הן מסמכים והן עדויות של נאשמים אחרים, המצביעים על תפקידו של המשיב בתאגיד. בית משפט קמא נימק מסקנתו זו בכך שהראיות שהוצגו אינן מבססות את סוג האחריות המיוחסת למשיב בכתב האישום. בעניין זה הפנה בית משפט קמא להנחיית פרקליט המדינה 3.1 המחייבת את התביעה לתאר את העובדות באופן ברור על מנת לאפשר לנאשם לכלכל הגנתו באופן מיטבי. אשר למשיב, ציין בית משפט קמא שאין חולק על כך שהאיחור בשדרוג תחנת המעבר אינו חלק מכתב האישום, ואילו טענת המערערת כי ישנו קשר בין אי השדרוג לבין העבירות הסביבתיות שיוחסו למשיב, כלל אינה נכללת בעובדות כתב האישום. עוד ציין בית משפט קמא שבתאגיד כה גדול יתכן שיהיו נושאי משרה נוספים ודווקא בשל כך ישנה חשיבות לתאר באופן ברור את תפקידו של כל אחד מהנאשמים, תוך ציון הקשר שלו למעשים או למחדלים המבססים את העבירות הסביבתיות המיוחסות לו.

5. בעקבות החלטה זו הורה בית משפט קמא על זיכוי המשיב מכל המיוחס לו בכתב האישום.

מכאן הערעור.

תמצית טיעוני הצדדים

6. לטענת המערערת שגה בית משפט קמא עת מצא לזכות את המשיב על בסיס טענת "אין להשיב לאשמה",

ומבלי שבחן כלל את הראיות שהוצגו לעיונו במהלך פרשת התביעה, המבססות לגישה את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עוד נטען שבית משפט קמא התמקד בהכרעת הדין אך ורק בפרק הראשון של כתב האישום (הרקע העובדתי), מבלי שנדרש כלל לחלק השני בו מפורטות עובדות כתב האישום. כך, לא הבחין בית המשפט בין העבירות המיוחסות למשיב בכובעו כ"נושא משרה" לבין העבירות המיוחסות לו באופן ישיר. לעמדת המערערת, ככל שאכן סבר המשיב כי עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה, היה עליו לטעון זאת בראשית המשפט כ"טענה מקדמית", באופן שהיה נותן למערערת את האפשרות לבקש ולתקן את כתב האישום, ככל שהדבר אכן היה נדרש, ולא להמתין עד לסוף פרשת ההגנה.

7. לאחר הדיון הראשון שנערך ביום 10.7.2022, לאור טענת ב"כ המשיב כי בחר שלא לשאול את עדי התביעה שאלות במהלך פרשת התביעה, ולפנים משורת הדין, הוצע לצדדים לשוב לבית משפט קמא ולאפשר למשיב לשאול את עדי התביעה שאלות בחקירה נגדית, זאת ככל שתינתן הסכמת הצדדים לכך. בתאריך 21.7.2022 הודיעו הצדדים כי לאחר הידברות, לא הגיעו להסכמות ביניהם. במצב דברים זה אפשרנו לב"כ המשיב להגיש תגובה בכתב לערר, וזו הועברה לעיונו ביום 11.9.2022.

8. ב"כ המשיב סמך ידיו על מסקנות בית משפט קמא. בכל הנוגע לאישומים הנוגעים לתפקידו של המשיב כ"נושא משרה" בתאגיד, נטען בין היתר, שכתב האישום לא פירט את תפקידו ומעמדו של המשיב בתאגיד ואף לא הגדיר אותו כ"נושא משרה", זאת להבדיל מיתר הנאשמים (6-2), שתפקידם הוגדר בפתח כתב האישום ונכתב מפורשות שהם "נושאי משרה" בתאגיד; בפרט לא תואר הקשר בין תפקידו של המשיב לתחום בו בוצעו העבירות, זאת ביתר שאת כאשר היום כבר ברור, ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים, שהתחום בו בוצעו העבירות הוא הפעלת תחנת המעבר ולא שדרוגה, תחום אחריות שלא יוחס למשיב בכתב האישום; המערערת "שינתה כוון" שכן בפני הערכאה הדיונית מיקדה את הדיון בתפקידו של המשיב כאחראי על השדרוג, ואילו עתה היא מתנערת מכך; כתב האישום אינו מפריד בפרק ה"עובדות" בין חלקו של כל אחד מהנאשמים, ומכאן ניתן להבין שחלקו של המשיב מסתכם באמור בסעיף 7 לחלק הכללי (אחראי על שדרוג תחנת המעבר); מעבר לעובדה שלא צוינו מעשים או מחדלים אותם הפר המשיב כנושא משרה, הרי שאפילו בחלק ה"מסכם" את פרק העובדות לא נרשם שבמעשיו או במחדליו הפר המשיב את חובתו כנושא משרה בתאגיד, זאת להבדיל מהאופן בו פעלה המערערת בקשר לעבירות ה"ישירות" שלא נעברו במסגרת אחריות נושא המשרה (סעיפים 12-15 בכתב האישום); ממילא חלק מהמועדים המוזכרים בפרק ה"עובדות" מתייחסים לתקופה בה, על פי הנטען בכתב האישום, המשיב כלל לא שימש בתפקידו כאחראי על שדרוג תחנת המעבר; יש לדחות את טענות המערערת על כי לא התאפשר לה לתקן את כתב האישום, ולחלופין לאפשר לה לבקש להרשיע את המשיב תוך שימוש בהוראות סעיף 184 לחסד"פ, זאת מן הטעם שבקשות אלו לא נטענו בבית משפט קמא.

בכל הנוגע לאישומים המתייחסים לאחריותו הישירה של המשיב נטען, בין היתר, כי לא יוחסו בכתב האישום למשיב מעשה או מחדל ספציפיים, בפרט לאחר שכעת המערערת טוענת כי אזכור תפקידו כאחראי על השדרוג - ההתייחסות המפורטת היחידה בכתב האישום למשיב - כבר אינו רלוונטי; יש לדחות את ניסיונה של המערערת לייחס למשיב את ביצוע העבירות כ"מבצע בצוותא" כאשר אף עניין זה לא בא זכרו בכתב האישום ולא נפרשה בכתב האישום תשתית עובדתית להוכחת הנטען בהקשר זה; אשר לראיות שהוגשו נטען כי אין בהן כל רבותא בהינתן שהן נועדו להוכיח את תפקידו של המשיב כ"אחראי על השדרוג", עובדה שכאמור כבר אינה רלוונטית, כאשר חלק מהראיות אף לא קבילות.

טענת אין להשיב לאשמה

9. טענת "אין להשיב לאשמה" מכוחה זוכה המשיב מעוגנת כאמור בסעיף 158 לחסד"פ, הקובע בין היתר כי בסוף פרשת התביעה יזכה בית המשפט את הנאשם אם לא הוכחה האשמה "אף לכאורה". בפסיקה נקבע שבתום פרשת התביעה נדרשת התביעה להציג מערכת ראיות בסיסית, ולעתים אף דלה, להוכחת העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. עוד נקבע כי ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ראיות היוצרות מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את נטל הבאת הראיות מן התביעה לנאשם. אשר לעצמת הראיות, נקבע שבשלב דיוני זה אין לדקדק "כחוט השערה" ולערוך בדיקה מסועפת לצורך הוכחה לכאורית של כל פרט ופרט מאלו שהוזכרו באישום [ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון, פסקה 4 (21.11.1977)], אליו הפנה אף בית משפט קמא (להלן: עניין כחלון)].

מן הכלל אל הפרט

10. בנימוקי ההחלטה צוין, בין היתר, שכתב האישום אינו כולל אישום בדבר הפרת צו שיפוטי בעניין שדרוג תחנת המעבר, תחום שהיה באחריותו הבלעדית של המשיב, וכי בהתאם לכך אף נוהל קו ההגנה. ואולם, ציון היות המשיב "אחראי על שדרוג תחנת המעבר" בחלק הרקע העובדתי שבכתב האישום, אינו מלמד בהכרח על כך שלא היה נושא משרה או שלא מילא גם תפקידים אחרים בתאגיד. נכון הדבר שתפקידו המוגדר של המשיב לא נכתב בכתב האישום, והמערכת הודתה ברחל בתך הקטנה, הן בהודעת הערעור והן בדיון שנערך בפנינו, כי נכון היה לפרט עניין זה בכתב האישום באופן ברור יותר. לצד האמור, אין משמעות הדבר שלמשיב לא היה כל תפקיד בתאגיד. זאת ניתן ללמוד מהראיות שהוצגו לבית המשפט במסגרת פרשת התביעה, מהן עולה כי המשיב מילא לכאורה תפקיד ניהולי והיה מעורב בפעילות התאגיד בהיבטים שונים.

כך, במענה לשאלה שנשאל בחקירתו מיום 28.11.2016 מה היה תפקידו בתאגיד, השיב המשיב בעצמו כי היה אחראי "על כל הנושא הפיננסי" וכן על שדרוג תחנת תל יצחק. לדבריו, הוא מונה בתאריך 11.4.2016 על ידי דירקטוריון התאגיד כממלא מקום המנכ"ל, אולם סירב לקבל על עצמו את התפקיד. על אף האמור, אישר המשיב כי חתם פעמיים על מכתבים כמ"מ מנכ"ל (עמ' 3, ש' 13-15). דבריו אלו של המשיב מבססים תשתית לכאורית להיותו בעל תפקיד משמעותי בתאגיד. טענת המשיב לפיה סירב לקבל על עצמו את תפקיד מ"מ המנכ"ל היא טענה עובדתית, הדורשת בירור עובדתי. זאת, בשל קיומן של ראיות אחרות, שאף הן הוגשו לבית משפט קמא במסגרת פרשת התביעה, המצביעות על היפוכו של דבר ועל כך שהמשיב נשא בתפקיד ניהולי, בין אם קבוע ובין אם זמני.

במקום אחר בחקירתו מיום 28.11.2016 התייחס המשיב באופן מפורש לפעולות שעשה בקשר לחלק מהמעשים והמחדלים המיוחסים לו בכתב האישום. לשם הדוגמה, ביחס לשתי שריפות שהתרחשו ביום 10.6.2016 וביום 3.7.2016, טען המשיב שבוצעו כל הפעולות הנדרשות לכיבוי, ובכלל זה "חניקה והרטבה" (ת/68 עמ' 5 ש' 19-25). בהמשך ציין שלאחרונה דאג לקנות כבאית על מנת "שיהיה כוח כיבוי וקורס כיבוי לאנשי התחנה" (שם, בעמ' 6 ש' 1-2).

11. יתרה מזאת, במהלך פרשת התביעה הוצגו לבית משפט קמא ראיות נוספות המבססות את טענות המערערת, הן בנוגע למעמדו בתאגיד והן בנוגע לפועלו. נסקור להלן את חלקן.

- מסמך שנכתב על ידי ידידיה אביטוב (נאשם 3) שכיהן כיו"ר דירקטוריון התאגיד, המאשר שהמשיב מועסק בתאגיד בתפקיד של סמנכ"ל, ומוסמך בין היתר "לטפל בכל נושא ועניין מטעם החברה" (סומן על ידי בית משפט קמא נ/א3). בחקירתו מסר אביטוב שהמשיב היה אחראי לשדרוג תחנת המעבר בתל יצחק (ת/69, עמ' 3 ש' 19, עמ' 10 ש' 1).

- אמרת מנהל התפעול של התאגיד בני כהן (נאשם 6) בחקירתו, לפיה החל מחודש מאי 2016 שימש המשיב כמ"מ מנכ"ל של התאגיד (ת/70 עמ' 3 ש' 5-6).

- כאמור, על אף טענת המשיב שסירב לקבל על עצמו את תפקיד הסמנכ"ל, אישר שחתם כמ"מ מנכ"ל על שני מכתבים רשמיים של החברה שיועדו למשרד להגנת הסביבה ולמועצה האזורית חוף השרון (ת/68 עמ' 3 ש' 13-15). במכתב שיועד למשרד להגנת הסביבה ושעליו חתם כמ"מ מנכ"ל (ת/30), הציג המשיב את עמדת התאגיד ביחס לשריפות שיוחסו לתאגיד בסיוור שנערך ביום 3.7.2016 (ת/29). בין היתר כתב המשיב במכתב (סעיף 7): "למרות זאת, ואף שאנו בתקופת ביניים, אנו עושים ככל יכולתנו על מנת למנוע כל אפשרות ליצירת מפגע סביבתי כלשהו" (ההדגשות הוספו).

- מכתב של מנכ"ל התאגיד למשיב מיום 26.8.2015 בנוגע להרחבת תפקידיו והיקף אחריותו בתאגיד, לרבות ניהול ותיאום כלל הנושאים הקשורים בפרויקט השדרוג וריכוז "כל הנושא הפיננסי", תוך שהובהר למשיב כי יהיה כפוף בעניין זה ישירות למנכ"ל (הוצג למשיב כחלק מחקירתו ת/68).

- סיכום ישיבת דירקטוריון התאגיד מיום 25.11.2015, במסגרתה הוחלט על הרחבת סמכויות הניהול של המשיב, כך שיחד עם אחרים ינהל מעתה את הטיפול בייצור קו המיון לפסולת יבשה (ת/91).

- סיכום ישיבת מנהלים בתאגיד מיום 10.7.2016, ממנו עולה שהמשיב הנחה גורמים שונים בתאגיד לבצע משימות שונות (חלק מ-ת/91).

- מסיכומים שונים עולה לכאורה שהמשיב ייצג את התאגיד בסיוורים שונים, ואף מסר תגובות בשמו של התאגיד בקשר למפגעים סביבתיים שונים (ת/32, ת/34, ת/41, ת/45, ת/39). בעניין זה נעיר כי מדובר בסיוורים שבוצעו בשנת 2017, כלומר מועד המאוחר לתקופה בה על פי כתב האישום שימש המשיב כ"אחראי על השדרוג", אולם בהתאם לסעיף 1 לפרק העובדות בכתב האישום העבירות המיוחסות למשיב וליתר הנאשמים בוצעו החל משנת 2014 ו"עד למועד הגשת כתב אישום זה", כלומר 25.12.2019.

- סתירה בין הסברי המשיב למשרד להגנת הסביבה שלפיהם השריפה היא "אירוע חד פעמי" (ת/30) לבין מייל ששלח המשיב ליו"ר התאגיד שלושה שבועות מוקדם יותר (ת/91).

12. תפקידו הניהולי של המשיב עלה אף מעדויות שנשמעו במהלך המשפט. כך, למשל, השיב מפקח המשטרה הירוקה פליקס פיינשטיין לשאלת ב"כ נאשם 3 (פרוט' עמ' 76 ש' 25-28):

ש. איך אתה מסכם את החקירה מבחינתך? הגעת למיצוי, הבנה, מסקנה עובדתית מי אחראי.

ת. כן. שיש בעלי תפקידים בחברה, יש שלושה בעלי מניות שהם בעצם גם מנהלים פעילים בחברה, יש מנכ"ל החברה ויש סמנכ"ל יובל נחשון שהוא אחרי תקופה מסוימת היה מנכ"ל או לפחות ממלא מקום מנכ"ל.

13. מהדוגמאות שהובאו, וכן מדוגמאות נוספות אותן ציינה המערערת בטיעוניה, עולה שלבית משפט קמא הוצג מארג ראייתי המתייחס באופן ישיר הן לטענה שהמשיב מילא תפקיד בכיר בתאגיד, והן למעשים ומחדלים המיוחסים לו בכתב האישום. השילוב בין מקבץ ראיות אלו מקים, לכל הפחות, את אותן "ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא... ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם" (עניין כחלון, פסקה 5). המשיב היה מודע לכך שמיוחסות לו בכתב האישום עבירות בכובעו כנושא משרה בתאגיד, ועל כן די בראיות שצינו כדי לחייבו להתייחס אליהן במשפטו.

14. בהחלטתו התייחס בית משפט קמא באופן ספציפי לנטען בכתב האישום בנוגע לאחריות המשיב לשדרוג תחנת המעבר, וציין בהקשר זה כי "אין בעובדות כתב האישום כל קשר בין העובדה כי תחנת המעבר לא שודרגה בזמן לבין ביצוע העבירות הסביבתיות". ואכן, טענות הנוגעות לאי עמידת התאגיד בלוחות הזמנים או טענות בדבר קיומו של קשר סיבתי בין ה"שיהוי" בטיפול בתחנת המעבר לבין נזקים שנגרמו, אינן מעניינו של כתב האישום.

אלא, שמהראיות שהוצגו עולה קשר ברור של המשיב לתפקוד השוטף של התאגיד, ולתהליכים שהתנהלו הן בתקופה בה כיהן כאחראי על השדרוג, והן בתקופות אחרות בהן מילא תפקידים נוספים בתאגיד.

15. בשולי הדברים - נטען על ידי ב"כ המשיב שהמשיב לא זומן לשימוע, בניגוד למעורבים אחרים נגדם הוגשו כתבי אישום. בעניין זה טען ב"כ המערערת כי במקרה זה לא נדרש לקיים שימוע טרם הגשת כתב אישום, בהינתן שמלכתחילה לא הייתה כוונה להעמיד את המשיב לדין בעבירות מסוג פשע, והבהיר שנציגי התאגיד זומנו לשימוע בפני מנהל המחוזי כחלק מההליך המנהלי. הסבר זה של המערערת מקובל עלינו. סעיף 60א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע: "רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך...".

במקרה שלפנינו אין חולק על כך שהמשיב לא נחקר בחשד לביצוע עבירות מסוג פשע, ועבירות מסוג זה אף לא יוחסו לו בכתב האישום. מכאן שלא חלה על המערערת חובה לשלוח לו מכתב ידוע. טענת ההגנה שלפיה הדבר מצביע על יחסה של המערערת למשיב ולכך שהיא לא ראתה בו "גורם מרכזי" בתאגיד היא טענה אותה ניתן להעלות כחלק מטענות ההגנה במסגרת ההליך הפלילי, אולם אין בה כדי ללמד על פגם שנפל באופן בו הוגש כתב האישום נגד המשיב.

סוף דבר

16. נוכח כל האמור, מצאנו כי דין הערעור להתקבל. ההליכים בבית משפט קמא יימשכו מהשלב בו הופסקו. משהגענו למסקנה זו, סברנו שלא ראוי להיכנס לניתוח מפורט של הראיות ושל המשמעויות המשפטיות העולות מהן מעבר למה שנאמר עד כה, שכן סביר שאלו יידונו במהלך המשפט עצמו.

נסכם ונאמר שבחינת הראיות שהובאו במסגרת פרשת התביעה מעלה באופן ברור שטמון בהן אותו פוטנציאל ראייתי ראשוני, ואף מעבר לכך, הנחוץ להוכחת היסודות המרכזיים של העבירות המיוחסות למשיב. בית משפט קמא לא התמודד בהחלטתו עם הראיות שהונחו בפניו במהלך פרשת התביעה, ועל כן מצאנו להתערב בהחלטתו ולהורות על ביטולה. מצאנו שדי בראיות שהוצגו לבית המשפט עד כה כדי להעביר את נטל הראייה מהמערערת למשיב במסגרת פרשת ההגנה. הערנו במהלך הדיונים שהתנהלו בפנינו על קשיים הנובעים מניסוח כתב האישום, ואולם, מקומן של טענות ההגנה בהקשר זה להתברר בשלב הכרעת הדין, יחד עם יתר טענותיה.

17. בהסכמת הצדדים, ישלח אליהם פסק הדין באמצעות הדואר.

ניתן היום, ט"ו סיוון תשפ"ג, 04 יוני 2023, בהעדר הצדדים.

יעל טויסטר ישראלי,
שופטת

עמית מיכלס, שופט

שמואל בורנשטין, שופט